ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑΡΙΟ

ΜΑΥΡΗ εἶν' ἡ νύχτα στὰ βουνά... Ναί, ἀλλὰ καὶ μαύρη ἡ ἀμάθειά μας διὰ τὴν προέλευσιν αὐτῶν τῶν στίχων: Εἶναι Γερμανική! Τὸ ἀπεκάλυψεν ὁ γνωστὸς λόγιος καὶ ἱστοριοδίφης κ. Χρ. Ἀγγελομάτης. Οἱ Βαυαροὶ ἔφεραν μαζί των πολλὲς «παρτιτοῦρες» γερμανικὲς καὶ ἐπάνω στὸν «τόνο» των ἐγράφησαν στίχοι ἑλληνικοί. Τέτοιο εἶναι καὶ τὸ θούριον, ποὺ συναρπάζει κάθε ἑλληνικὴ ψυχή, ἰδίως ὅταν ἀκούεται ὅτι ὁ κλέφτης «ξεσπαθώνει—ξεσπαθώ—ὦ—νει». Καὶ ἦλθε πλήρης ἐπιβεβαίωσις τῆς ἀποκαλύψεως ἀπὸ τὸν Νομοκτηνίατρον κ. Δ. Φράγκον, ὁ ὁποῖος ἀφηγήθη τὰ ἑξῆς:

«Ἐπὶ κατοχῆς εὑρισκόμην εἰς τὴν Ἔδεσσαν. Τότε, διοικητὴς τῶν στρατευμάτων νομοῦ Πέλλης ἦτο ἀνώτατος ἀξιωματικὸς αὐστριακῆς καταγωγῆς ὁ ὁποῖος ἐνίοτε δὲν ἦτο τόσον σκληρὸς καὶ ἄκαμπτος, πολλάκις δὲ εὐμενῶς ἐδέχετο διαμαρτυρίας κα μεσολαβήσεις τοῦ νῦν παναγιωτάτου μητροπολίτου Θεσσαλονίκης καὶ τότε μητροπολίτου Πέλλης ὁ ὁποῖος θαρραλέως ὑπερήσπιζε τοὺς στενάζοντας ὑπὸ τὸν κατακτητὴν Ἐδεσσαίους. Ὁ διοικητὴς αὐτὸς πρὸς ψυχαγωγίαν τῶν κατοίκων Ἐδέσσης ἔφερε τὴν στρατιωτικὴν γερμανικὴν μουσικὴν 2—3 φορὰς κατὰ τὰς Κυριακάς. Φαντασθῆτε λοιπὸν τὴν ἔκπληξίν μας, ὅταν ἕνα κυριακάτικο ἀπόγευμα ἠκούσαμεν νὰ παιανίζη τὸ «μαύρη ἡ νύχτα στὰ βουνά». Εἴχομεν τὴν ἀκλόνητον πεποίθησιν ὅτι ἐπρόκειτο περὶ ἑλληνικοῦ θουρίου μὲ προέλευσιν καὶ μουσικὴν ἀκραιφνῆ ἑλληνικήν. Δὲν γνωρίζαμεν τί νὰ ὑποθέσωμεν. Φθάσαμεν μέχρι τοῦ σημείου νὰ διερωτώμεθα μήπως πρόκειται περὶ πλεκτάνης διὰ νὰ συλλάβουν ὅσους χειροκροτήσουν; Παρὰ τοὺς ἐνδοιασμοὺς μας αὐτοὺς τὸ ἐμβατήριον ἐχειροκροτήθη ἐπανειλημμένως ἀπὸ ὅλους. Ὁ ἐπὶ κεφαλῆς ἀξιωματικὸς τὸ ἐπανέλαβε μὲ μεγάλην χαρὰν καὶ συγκίνησιν ὅλων τῶν παρισταμένων. Ποῦ νὰ φαντασθῆ ποῦ ὀφείλοντο τὰ χειροκροτήματά μας! Στὸ τέλος τῆς μουσικῆς ἐπληροφορήθημεν παρά τινος Γερμανοῦ μουσικοῦ ὅτι εἶναι γερμανικὸν ἐμβατήριον».

□

ΜΙΑΝ ἀνάλογον ἱστορίαν ἔχει ἀφηγηθῆ ὁ περίφημος καὶ ἀνεπανάληπτος Στὰμ—Στάμ, ἀπὸ τὴν ἐποχὴν τῆς τουρκικῆς μεταβολῆς τοῦ 1909, ἤτοι τῆς καταλύσεως τοῦ σουλτανικοῦ αὐθαιρέτου καθεστῶτος καὶ τῆς ἀνακηρύξεως Συντάγματος. Στὰ τουρκικά, σύνταγμα =χουριέτ. Ἔπειτα λοιπὸν ἀπὸ τὴν ἐπικράτησιν τοῦ «χουριέτ», κατήρχοντο εἰς Θεσσαλονίκην οἱ διοικηταὶ διαφόρων μακεδονικῶν ἐπαρχιῶν συνοδευόμενοι καὶ ἀπὸ πλῆθος κόσμου τῆς καλῆς κοινωνίας τῶν ἐπαρχιῶν των διὰ νὰ ὑποβάλουν εἰς τὸν ἐκπρόσωπον τῆς κυβερνήσεως, πασᾶν Θεσσαλονίκης, τὰ σέβη των καὶ νὰ τοῦ ποῦνε τὸ «Γιασασὶν Χουρριέτ». Κάποτε ἔφθασε σιδηροδρομικῶς καὶ ὁ πασᾶς Φλωρίνης συνοδευόμενος ἀπὸ τὰς ἀρχὰς καὶ πλῆθος κόσμου τῶν περιφερειῶν Μοναστηρίου, Φλωρίνης, Κοζάνης κλπ., μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὴν μουσικὴν Κοζάνης ἀποτελουμένην ἀπὸ Ἕλληνας μουσικούς. Λίγο πρὶν φθάση ὁ συρμὸς στὸ σταθμὸ Θεσσαλονίκης, ὁ πασᾶς Φλωρίνης, διοικητὴς τῶν ἀνωτέρω περιφερειῶν, ἐκάλεσε τοὺς μουσικοὺς καὶ διέταξε ὅπως μόλις φθάση ὁ συρμὸς εἰς τὸν σταθμὸν Θεσσαλονίκης νὰ «παίξη ἡ μουσικὴ ἕνα καλὸ χαβᾶ». Εἰς ἐρώτησιν τῶν μουσικῶν ποιὸν «χαβᾶ» θὰ προτιμοῦσε ὁ πασᾶς, ἄρχισε νὰ τοὺς λέη: «Νά, ἐκεῖνο... ἐκεῖνο ... ποὺ ἀρχίζει ἔτσι... κάπως ἔτσι...» καὶ τοὺς ἔδωσε νὰ καταλάβουν ὅτι ἐννοοῦσε τὸ πατριωτικὸν ἑλληνικὸν θούριον. Οἱ μουσικοί, ἄλλο ποὺ δὲν ἤθελαν! Ποῦ θὰ εὕρισκαν ἄλλη τέτοια εὐκαιρία γιὰ ν' ἀκούσουν καὶ οἱ Θεσσαλονικεῖς, ἀπὸ ἐπίσημη μουσική, τὸ θούριο ποὺ φτέρωνε τὶς καρδιὲς τῶν ραγιάδων Ἑλλήνων; Μόλις λοιπὸν ἐμπῆκε ὁ συρμὸς εἰς τὸν σταθμὸν τῆς Θεσσαλονίκης, ὅπου ὁ ἐκπρόσωπος τῆς νέας τουρκικῆς κυβερνήσεως, πασᾶς Θεσσαλονίκης, μετὰ τῶν στρατιωτικῶν καὶ λοιπῶν ἀρχῶν τῆς πόλεως τὸν ἀνέμενον, ἄρχισεν ἡ μουσικὴ τοῦ συρμοῦ (μουσικὴ Κοζάνης) νὰ παιανίζη μὲ ὅλον τὸν ἑλληνικὸν παλμόν, τὸ «Μαύρ' εἶναι ἡ νύχτα στὰ βουνά». Ὁ κυβερνητικὸς ἐκπρόσωπος, πασᾶς Θεσσαλονίκης καὶ αἱ λοιπαὶ ἀρχαί, ἀλλὰ καὶ ὁ ὑπόλοιπος κόσμος, πολλοὶ τῶν ὁποίων ἦσαν Ἕλληνες καὶ γνώριζαν καλὰ τὴν σημασίαν τοῦ ἐμβατηρίου καὶ μάλιστα κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχήν, ἔμειναν ἐμβρόντητοι καὶ δὲν πίστευαν στ' αὐτιά τους. Ἀλλὰ τί νὰ κάνουν ἀφοῦ δὲν ἦτο δυνατὸν οὔτε τὸν ἐνθουσιασμὸν τῶν Ἑλλήνων μουσικῶν νὰ διακόψουν οὔτε τὸ καμάρι τοῦ πασᾶ τῆς Φλωρίνης νὰ διαταράξουν; Ἄκουσαν τὸ ἐμβατήριο. Ἔκαναν πὼς τοὺς εὐχαρίστησε. Ἐτελείωσαν οἱ τύποι τῆς ὑποδοχῆς καὶ αἱ ἐκδηλώσεις ὑπὲρ τοῦ «Γιασασὶν Χουρριέτ» καὶ ὅταν ἐπανῆλθεν ἡ ὥρα τῆς ἐπιστροφῆς καὶ τοῦ ἀποχαιρετισμοῦ, ὁ πασᾶς τῆς Φλωρίνης ρώτησε τὸν πασᾶ τῆς Θεσσαλονίκης ἂν ἔμεινε ἱκανοποιημένος ἀπὸ τὴν ὅλην ἐμφάνισιν καὶ τὰς ἐκδηλώσεις τῶν ὑπηκόων τῆς ἐπαρχίας του ὑπὲρ τῆς μεταπολιτεύσεως. Κι' ὁ πασᾶς τῆς Θεσσαλονίκης ἀπήντησε:

—Ναί, πασᾶ μου. Ἔμεινα ἀπολύτως ἱκανοποιημένος καὶ σὲ συγχαίρω. Ἀλλά... ἐκεῖνος... ἐκεῖνος... ὁ «χαβᾶς» τῆς μουσικῆς σου... δὲν ἦτο ἁρμόζων χαβᾶς... διότι... (καὶ ἐξήγησε στὸν πασᾶ Φλωρίνης ὅτι ἦτο ἑλληνικὸς ἀντάρτικος χαβᾶς). Τότε ὁ πασᾶς Φλωρίνης μὲ τὴν σειρά του καὶ κάπως πειραγμένος παρετήρησε:

—Μὰ πασᾶ μου «Χουρριὲτ» τί θὰ πῆ; Δὲν θὰ πῆ ὅτι ὁ καθένας εἶναι ἐλεύθερος νὰ λέη τὸ χαβᾶ του;

Κι' ὁ πασᾶς τῆς Θεσσαλονίκης ἔμεινε κόκκαλο!

□

ΔΕΝ εἶναι μόνο τὸ θούριο αὐτὸ ξένον. Κατὰ τὴν ἐθνικὴν ἑορτὴν εἰς Ἀθήνας, ἡ μουσικὴ τοῦ δήμου Ἀθηναίων ἐπαιάνισε τὸ...γερμανικὸν «Γκρὰφ Ζέππελιν». Φυσικά, δὲν ἤξερε κανεὶς ὅτι ἡ μουσικὴ ἦτο γερμανική. Σχετικῶς, γράφει ὁ προαναφερθεὶς κ. Φράγκος: «Ὅταν φοιτοῦσα στὸ Παρίσι στὴν κτηνιατρικὴ σχολὴ τοῦ Ἀλφὸρτ, εἴμεθα τότε καμμιὰ τριανταριὰ Ἕλληνες, βρεθήκαμε σὲ μία μεγάλη συγκέντρωσι καλοῦ κόσμου. Ἀκούσαμε πιάνο, γαλλικὰ τραγούδια κτλ., μᾶς ἐζήτησαν δὲ εὐγενῶς νὰ τραγουδήσωμε καὶ μεῖς κάποιο τραγούδι ἑλληνικό. Καὶ μεῖς βρήκαμε καλλίτερο καὶ πιὸ πρόχειρο τὸ «Μὴ λησμονήσεις, μακρὰν κι' ἂν εἶσαι». Μᾶς ἄφησαν ἐκ λεπτότητος νὰ τὸ τραγουδήσωμεν καὶ μᾶς λένε ὅτι τὸ τραγούδι αὐτὸ εἶναι ἰταλικό. «Ὁ Σόλε μίο» καὶ στὰ γαλλικὰ «Μὸν σολεΐγ» καὶ μιὰ δεσποινὶς τὸ τραγούδησε γαλλικά. Ὁμολογῶ ὅτι μείναμε κατάπληκτοι! Συμπέρασμα: Πρέπει ὅλοι μας, ἀλλὰ ἰδίως αἱ στρατιωτικαὶ καὶ δημοτικαὶ φιλαρμονικαί, νὰ μάθουν ποῖα ἐμβατήρια εἶναι ἑλληνικὰ ἢ προελεύσεως ξενικῆς μουσικῆς καὶ νὰ μὴ φθάνωμε στὸ κατάντημα νὰ παίζωμε γερμανικὰ ἢ ἄλλα ἐμβατήρια στὰς ἐθνικὰς ἑορτὰς καὶ μπρὸς ἀπὸ στρατιωτικὰ τμήματα. Ἐλπίζω κάποιος ἁρμόδιος τῆς στρατιωτικῆς μουσικῆς νὰ μᾶς διαφωτίση σχετικῶς καὶ νὰ μὴ χρησιμοποιοῦμεν ξενικὰ ἐμβατήρια σὰν τὰ ἀρτισύστατα κρατίδια τῆς Ἀφρικῆς ὡς ἑλληνικά».

Ἀλλὰ ἐξεχάσαμε τὸ ὡραῖον συμβὰν κατὰ τὸ ἄνοιγμα ἀθηναϊκῆς ἐπιθεωρήσεως, ὅταν τὸ γυμνὸ μπαλέττο ἐχόρευεν ὑπὸ τοὺς ἤχους κάποιου σκοποῦ καὶ σηκώθηκαν ὄρθιοι οἱ παρακολουθοῦντες τὴν παράστασιν Σουηδοὶ ναῦται, διότι ἄκουσαν τόν... ἐθνικὸν ὕμνον τῆς πατρίδος των!

Ο ΣΥΜΠΟΛΙΤΗΣ

Ο.Τ.Ε. Α.Ε. — ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ ΜΑΘΗΤΩΝ ΕΙΣ ΤΗΛΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΚΗΝ ΣΧΟΛΗΝ ΑΘΗΝΩΝ

Ὁ Ὀργανισμὸς Τηλεπικοινωνιῶν Ἑλλάδος Α. Ε. προκηρύσσει διαγωνισμὸν ἐνεργηθησόμενον ἐν Ἀθήναις τὴν 10—11 Ἰουλίου ἐ. ἔ. ἡμέρας Σάββατον καὶ Κυριακὴν διὰ τὴν εἰσαγωγὴν καὶ ἐκπαίδευσιν ἰδίαις αὐτῶν δαπάναις διακοσίων (200) μαθητῶν εἰς τὴν Τηλεπικοινωνιακὴν Σχολὴν ΟΤΕ Ἀθηνῶν κατὰ τὸ σχολικὸν ἔτος 1965—1966.

Δεκτοὶ εἰς τὸν διαγωνισμὸν γίνονται ἄρρενες ἡλικίας μέχρις 27 ἐτῶν (ἤτοι γεννηθέντες μέχρι καὶ τοῦ ἔτους 1938) καὶ ἐκπληρώσαντες τὰς στρατιωτικὰς των ὑποχρεώσεις ἢ νομίμως ἀπαλλαγέντες αὐτῶν οὐχὶ ὅμως διὰ λόγους ὑγείας (ἤτοι οἱ μὴ ὑπέχοντες στρατιωτικὴν ὑποχρέωσιν ἢ χρηματικὴν ὀφειλήν) ἔχοντες δὲ ἀπολυτήριον Γυμνασίου ἢ Μεσης Ἐμπορικῆς Σχολῆς ἢ ἄλλης ἰσοτίμου τοιαύτης.

Οἱ ἐπιτυχῶς ἀποφοιτῶντες τῆς Σχολῆς ἀποκτῶσι τὰς προϋποθέσεις προσλήψεως των ὡς ὑπαλλήλων Ἐκμεταλλεύσεως τοῦ ΟΓΕ, προσλαμβανόμενοι δὲ τοποθετοῦνται εἰς τὰ Τηλεπικοινωνιακὰ Κέντρα τῶν διαφόρων Συγκροτημάτων τοῦ ΟΤΕ ἐπὶ τριετίαν τοὐλάχιστον διατιθέμενοι εἰς τὸν χειρισμὸν τῶν συστημάτων τῆς Τηλεγραφικῆς ἀνταποκρίσεως.

Ἡ φοίτησις εἰς τὴν Σχολὴν καθορίζεται ἐννεάμηνος.

Ἔναρξις μαθημάτων 1η Ὀκτωβρίου ἐ. ἔ. Προθεσμία ὑποβολῆς τῶν δικαιολογητικῶν μέχρις 26ης Ἰουνίου ἐ. ἔ.

Πλείονες πληροφορίαι ὡς καὶ λεπτομέρειαι διὰ τὰ ἀπαιτούμενα δικαιολογητικά, ἐξεταστέα μαθήματα κλπ. παρέχονται εἰς τοὺς ἐνδιαφερομένους καθ' ἑκάστην ἀπὸ 12—14 ὥρας ὁδὸς Βερανζέρου καὶ Πατησίων γραφεῖον 704, 7ος ὄροφος, ὡς καὶ εἰς τὰ κατὰ τόπους γραφεῖα τοῦ ΟΤΕ.

Δικαιολογητικὰ γίνονται δεκτὰ μόνον εἰς τὰ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Βερανζέρου καὶ Πατησίων γραφεῖα τοῦ ΟΤΕ (7ος ὄροφος, γραφεῖον 714) καθ' ἑκάστην 12—14 ὥρας.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Γ. ΚΟΥΚΟΣ

ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ — ΟΥΡΟΛΟΓΟΣ
ΔΙΔΑΚΤΩΡ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ ΑΘΗΝΩΝ
Δέχεται Κορίνθου 280 καὶ Γούναρη
ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 31—84, ΠΑΤΡΑΙ

ΨΥΓΕΙΑ ΠΑΓΟΥ

Ἠλεκτρικοῦ τύπου
Μὲ πόρταν μαγνητικὴν
Τὰ καλλίτερα ψυγεῖα
ΜΕ ΜΕΓΑΛΕΣ ΕΥΚΟΛΙΕΣ ΠΛΗΡΩΜΗΣ
ΑΝΔΡΕΑΣ ΚΟΥΚΟΣ
ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ 13
ΠΑΡΑΠΛΕΥΡΩΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ

ΜΟΛΙΣ ΕΚΥΚΛΟΦΟΡΗΣΕ
«ΑΠ' ΟΣΑ ΖΗΣΑΜΕ ΚΑΙ ΖΟΥΜΕ»
Π. Α. ΧΡΟΝΟΠΟΥΛΟΥ
(Κρίτωνος Θωμᾶ)
Πεζογραφήματα σὲ πέντε κατηγορίες:
Φύση καὶ ζωὴ — Τὸ θῆλυ γένος — Στοχασμοί — Σκίτσα — Τοῦ κόσμου τὰ παράξενα
ΖΩΝΤΑΝΑ ΘΕΜΑΤΑ ΔΟΣΜΕΝΑ ΜΕ ΓΛΑΦΥΡΟΤΗΤΑ ΚΑΙ ΧΙΟΥΜΟΡ
Ζητήσατέ το ἀπὸ τὴν «Γωνιὰ τοῦ Βιβλίου»

ΟΜΟΛΟΓΙΑΚΟΝ ΔΑΝΕΙΟΝ 1965

ΔΡΑΧΜΩΝ 800.010.000
ΤΟΚΟΣ 6,5%
ΡΗΤΡΑ ΔΟΛΛΑΡΙΟΥ

Η ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
Η ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ Α. Ε.
Η ΑΓΡΟΤΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
Η ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ Α. Ε.
Η ΙΟΝΙΚΗ ΚΑΙ ΛΑΪΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΕΛΛΑΔΟΣ Α. Ε.
Η ΕΘΝΙΚΗ ΚΤΗΜΑΤΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ Α. Ε.
Η ΤΡΑΠΕΖΑ ΕΜΠΟΡΙΚΗΣ ΠΙΣΤΕΩΣ Α. Ε.
Η ΤΡΑΠΕΖΑ ΜΕΤΟΧΙΚΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΣΤΡΑΤΟΥ Α. Ε.
Η ΤΡΑΠΕΖΑ AMERICAN EXPRESS Co INC
Η ΤΡΑΠΕΖΑ FIRST NATIONAL CITY BANK OF NEW YORK-ATHENS FRANCH
ΤΟ ΧΡΗΜΑΤΙΣΤΗΡΙΟΝ ΑΞΙΩΝ ΑΘΗΝΩΝ
ΤΟ ΤΑΧΥΔΡΟΜΙΚΟΝ ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΝ
ΤΟ ΤΑΜΕΙΟΝ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΩΝ ΚΑΙ ΔΑΝΕΙΩΝ

ΑΝΑΚΟΙΝΟΥΝ ΟΤΙ:

Τὴν 24ην Μαΐου 1965 ἐκδίδεται εἰς δημοσίαν ἐγγραφὴν τὸ νέον Ὁμολογιακὸν Δάνειον τῆς ΔΕΗ, διὰ ποσὸν 800.010.000 δραχμῶν, συμφώνως πρὸς τὸ Νομοθετικὸν Διάταγμα 3746)1957 «περὶ ἀσφαλιστικῶν ρητρῶν, φορολογικῶν ἀπαλλαγῶν καὶ ἄλλων τινῶν διατάξεων εἰς ὁμολογιακὰ δάνεια ἢ προνομιούχους μετοχὰς ἐκδιδομένας διὰ παραγωγικοὺς σκοπούς».

Τὸ δάνειον αὐτό, κατὰ τὴν ἐμπεριστατωμένην γνώμην ἡμῶν, ἀποτελεῖ μέσον ἀσφαλοῦς καὶ ἀποδοτικῆς τοποθετήσεως τῶν οἰκονομιῶν τοῦ ἑλληνικοῦ ἀποταμιευτικοῦ κοινοῦ καὶ εὐχαιρέστατον μέσον ἐπενδύσεως τῶν διαθεσίμων τῶν ἐπιχειρηματιῶν.

ΟΡΟΙ ΕΚΔΟΣΕΩΣ

ΤΙΤΛΟΙ: Τὸ Δάνειον αὐτὸ ἐκδίδεται εἰς ὁμολογίας εἰς τὸν κομιστήν, ὀνομαστικῆς ἀξίας τριακοσίων δραχμῶν (300) ἑκάστη, εἰς τὴν τιμὴν τοῦ ἀρτίου, κατανέμεται δὲ εἰς τίτλους μιᾶς, πέντε, δέκα, εἴκοσι, πεντήκοντα καὶ ἑκατὸν ὁμολογιῶν.

ΤΟΚΟΣ: Ὁ τόκος τοῦ δανείου, ὁρίζεται εἰς ἓξ καὶ ἥμισυ τοῖς ἑκατὸν (6,5%) ἐτησίως ἐπὶ τοῦ ὀναμαστικοῦ κεφαλαίου. Ἄρχεται ἀπὸ τῆς 11 Ἰουνίου 1965 καὶ θὰ καταβάλλεται ὑπὸ τῆς ΔΕΗ δεδουλευμένος, βάσει τῶν ἀντιστοίχων τοκομεριδίων, κατὰ ἑξαμηνίαν διὰ τὰ πρῶτα 20 τοκομερίδια καὶ κατ' ἔτος διὰ τὰ ὑπόλοιπα 10 τοκομερίδια. Τὸ πρῶτον τοκομερίδιον, κατ' ἐξαίρεσιν, ἀναγράφει ποσὸν δραχμῶν ἀντιστοιχοῦν εἰς τόκον διὰ τὸ χρονικὸν διάστημα ἀπὸ 11 Ἰουνίου 1965 μέχρι 15 Ἰανουαρίου 1966.

ΕΞΟΦΛΗΣΙΣ: Τὸ δάνειον θὰ ἐξοφληθῆ ἐντὸς εἴκοσι ἐτῶν, διὰ δεκαεξ ἐτησίων κληρώσεων ὁμολογιῶν εἰς τὸ ἄρτιον. Ἡ πρώτη κλήρωσις θὰ ἐνεργηθῆ τὴν 15ην Ἰουνίου 1970 καὶ αἱ ἑπόμεναι τὴν 15ην Ἰουνίου ἑκάστου ἔτους μέχρι καὶ τοῦ 1985.

ΡΗΤΡΑ ΔΟΛΛΑΡΙΟΥ: Ἡ Δημοσία Ἐπιχείρησις Ἠλεκτρισμοῦ ὑποχρεοῦται νὰ ἐξοφλῆ τὰς εἰς τὸ ἄρτιον κληρουμένας ὁμολογίας καὶ τὰ ληξιπρόθεσμα τοκομερίδια, κατ' ἐπιλογὴν τοῦ κομιστοῦ:

α) Εἴτε διὰ τῆς καταβολῆς τῆς εἰς δραχμὰς ὀνομαστικῆς ἀξίας αὐτῶν,
β) Εἴτε μετατρεπομένης τῆς ὀνομαστικῆς ἀξίας τῆς ὁμολογίας ἢ τοῦ τοκομεριδίου εἰς δολλάρια Ἡνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς, διὰ τῆς καταβολῆς τοῦ εἰς δραχμὰς ἰσοτίμου τοῦ προκύπτοντος ὡς ἄνω ποσοῦ δολλαρίων.

ΠΡΟΝΟΜΙΑ: Αἱ πρόσοδοι ἐκ τοκομεριδίων δὲν ὑπολογίζονται εἰς τὸ φορολογητέον εἰσόδημα τοῦ κομιστοῦ, ἀπαλλασσόμεναι πάσης φορολογίας ὑπὲρ τοῦ Δημοσίου ἢ οἱουδήποτε τρίτου. Οἱ τίτλοι τοῦ δανείου, αἱ ἐπαχθεῖς μεταβιβάσεις καὶ αἱ ἐξ οἱουδήποτε λόγου ἀνανεώσεις αὐτῶν ἀπαλλάσσονται παντὸς φορου ἢ τέλους. Ἐπίσης ἀπαλλάσσονται τελῶν χαρτοσήμου αἱ ἐξοφλήσεις τοκομεριδίων καὶ κληρουμένων ὁμολογιῶν. Οἱ τίτλοι τοῦ δανείου εἶναι δεκτοὶ ὑποχρεωτικῶς πρὸς σύστασιν ἐγγυοδοτικῶν παρακαταθηκῶν εἰς διαγωνισμοὺς ἔργων ἢ προμηθειῶν τοῦ Δημοσίου, τῶν Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου Δικαίου καὶ τῆς ΔΕΗ. Τέλος οἱ κομισταὶ τῶν τίτλων τοῦ δανείου, ἐπὶ τῇ καταθέσει αὐτῶν παρὰ Τραπέζαις, δικαιοῦνται εἰς δανειοδότησιν μέχρι τοῦ 70% τῆς ὀνομαστικῆς ἀξίας τῶν ὁμολογιῶν

ΕΓΓΡΑΦΗ — ΠΡΟΕΓΓΡΑΦΗ: Αἱ ἐγγραφαὶ εἰς τὸ δάνειον θὰ γίνουν ἀπὸ 1 Ἰουνίου μέχρι 10 Ἰουνίου 1965. Οἱ τίτλοι τῶν ὁμολογιῶν θὰ παραδίδωνται ταυτοχρόνως μὲ τὴν καταβολὴν τῆς ἀξίας αὐτῶν. Πρὸς διευκόλυνσιν τοῦ κοινοῦ, θὰ γίνουν δεκταὶ προεγγραφαὶ ἀπὸ 24 Μαΐου, εἰς ὅλα τὰ καταστήματα καὶ Ὑποκαταστήματα τῶν Τραπεζῶν, τὰ Ταχυδρομικὰ Ταμιευτήρια, τὸ Χρηματιστήριον Ἀξιῶν Ἀθηνῶν καὶ τὸ Ταμεῖον Παρακαταθηκῶν καὶ Δανείων, ἐπὶ καταβολῆ τῆς ἀξίας τῶν δηλουμένων πρὸς ἀγορὰν τίτλων. Ἐν περιπτώσει ὑπερκαλύψεως τοῦ κεφαλαίου διὰ τῶν προεγγραφῶν, αἱ αἰτήσεις θὰ ἱκανοποιηθοῦν κατὰ σειρὰν προτεραιότητος.

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΘΕΣΙΣ ΤΗΣ ΔΕΗ

Ἡ Δημοσία Ἐπιχείρησις Ἠλεκτρισμοῦ εἶναι ὁ μεγαλύτερος οἰκονομικὸς ὀργανισμὸς τῆς Χώρας. Ἀπὸ ἔτους εἰς ἔτος ἀναπτύσσεται ἔτι περισσότερον, τόσον εἰς ὅ,τι ἀφορᾶ εἰς τὴν δημιουργίαν νέων ἐγκαταστάσεων (ἐδαπανήθησαν μόνον κατὰ τὸ ἔτος 1964 2.328 ἑκατ. δρχ.), ὅσον καὶ εἰς ὅ,τι ἀφορᾶ εἰς τὴν καθόλου δραστηριότητά της, πρὸς ἀντιμετώπισιν τῶν ηὐξημένων ἀναγκῶν τῆς χώρας εἰς ἠλεκτρικὴν ἐνέργειαν.

Ἐπὶ Ἐνεργητικοῦ, συνολικοῦ ὕψους 16.590 ἑκατομ. δραχ., τὸ Πάγιον Ἐνεργητικόν, τὰ ὑπὸ κατασκευὴν ἔργα, αἱ πάσης φύσεως τρέχουσαι ἐπενδύσεις καὶ τὸ Κυκλοφοροῦν Ἐνεργητικὸν τῆς Δημοσίας Ἐπιχειρήσεως Ἠλεκτρισμοῦ ἀνήρχοντο κατὰ τὴν 31—12—1964 εἰς 14.789 ἑκατομ. δρχ. Ἔναντι αὐτῶν ἡ ΔΕΗ ἔχει ἴδια κεφάλαια ἀνερχόμενα εἰς 7.504 ἑκατ. δρχ., ἤτοι ποσοστὸν 50,75%.

Χαρακτηριστικοὶ εἶναι, ἐν προκειμένῳ, οἱ ἀριθμοὶ τῆς σημειωθείσης προόδου κατὰ τὸ 1964, ἔναντι τοῦ ἀμέσως προηγουμένου ἔτους 1963. Οὕτω, αἱ πωλήσεις ἠλεκτρικῆς ἐνεργείας ηὐξήθησαν ἀπὸ 2.675.544.000 εἰς 3.208.090.000 κιλοβατώρας (αὔξησις 19,9%, τὰ δὲ ἔσοδα ἀπὸ 2.351.201.000 εἰς 2.739.715.000 δρχ. (αὔξησις 16,52%). Ἡ ποσοστιαία, σημειωτέον, διαφορὰ αὐξήσεως τῶν ἀνωτέρω δύο μεγεθῶν, ὀφείλεται εἰς τὰ προοδευτικῶς μειούμενα τιμολόγια τῆς ΔΕΗ, προκειμένου περὶ ηὐξημένης καταναλώσεως ρεύματος.

Διὰ τὸ 1965 αἱ προοπτικαὶ εἶναι ἀκόμη περισσότερον εὐοίωνοι, καθ' ὅσον προβλέπεται περαιτέρω αὔξησις τῶν μὲν πωλήσεων κατὰ 31% τῶν δὲ ἐσόδων κατὰ 21%, χάρις καὶ εἰς τὰ ἤδη ὑπὸ ἐκτέλεσιν μεγάλα ἐνεργειακὰ ἔργα, τῶν ὁποίων ἡ ἀπόδοσις ἀναμένεται ὅτι θὰ εἶναι ἐπίσης λίαν σημαντική.

Αἱ ὡς ἄνω Τράπεζαι καὶ Ὀργανισμοὶ συνιστοῦν εἰς τοὺς πελάτας των ὅπως ἐγγραφοῦν εἰς τὸ Ὁμολογιακὸν Δάνειον τῆς ΔΕΗ, ἔχοντες ὑπ' ὄψιν ἀφ' ἑνὸς τὴν οἰκονομικὴν ἰσχὺν τῆς ΔΕΗ καὶ ἀφ' ἑτέρου τὰ εἰδικὰ πλεονεκτήματα τῶν ἐκδιδομένων ὑπ' αὐτῆς ὁμολογιῶν.

GENEVIEVE FOSTER — 1809 - 1865

Τὸν καιρὸ τοῦ ΑΒΡΑΑΜ ΛΙΝΚΟΛΝ

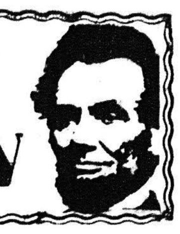

δον

Μερικοὶ Ἀμερικανοὶ εἶχαν ἀρχίσει κιόλας τότε νὰ ταξιδεύουνε στὴν Εὐρώπη, γιὰ νὰ τὴν γνωρίσουν, κι' ἔτσι ἔκαναν τὴ σύγκρισι. Ἕνας ἀπ' αὐτοὺς ἦταν κι' ὁ συγγραφέας Ἴρβιγκ. Ὁ Οὐάσιγκτον Ἴρβιγκ ἔμεινε χρόνια στὸ Παρίσι καὶ στὸ Λονδῖνο ὅπου κι' ἔπιασε φιλία μὲ τὸν Σὲρ Οὐῶλτερ Σκότ, τὸν διάσημο μυθιστοριογράφο. Ὁ Ἴρβιγκ ἔκαμε ὕστερα τὴν περιήγηση τῆς Ἱσπανίας, ὅπου μάζεψε ὑλικὸ γιὰ τὴ βιογραφία τοῦ Χριστόφορου Κολόμβου. Ἕνας ἄλλος ἀπ' τοὺς νέους Ἀμερικανοὺς λογοτέχνες ποὺ ἦρθανε τότε στὴν Εὐρώπη ἦτανε κι' ὁ ποιητὴς Χένρυ Οὐέντσουορθ Λογκφέλλω. Οἱ δυὸ αὐτοὶ βοήθησαν πολὺ γιὰ τὴν ἀνάπτυξη τῶν πρώτων πνευματικῶν δεσμῶν μεταξὺ τοῦ Παληοῦ καὶ τοῦ Νέου Κόσμου, καὶ γιὰ τὴν ἀμοιβαία κατανόησηκαὶ μελέτη τῶν λαῶν. Κι' οἱ δυὸ τους ἦτανε ἄνθρωποι μὲ εὐρεῖες ἀντιλήψεις καὶ πανανθρώπινη συνείδηση. Σὰν τὸν Λαφαγέτ, εἶχε κι' ὁ Ἴρβιγκ τὸ ἴδιο αὐτὸ φιλελεύθερο καὶ ἀνεκτικὸ πνεῦμα ποὺ κάνει τὸν ὑπήκοο ἑνὸς ἔθνους πολίτη τῆς Οἰκουμένης.

Ἡ βασανισμένη ζωὴ τῶν λαϊκῶν μαζῶν στὴν Εὐρώπη τοῦ περασμένου αἰῶνα· πῶς τὴν περιγράφει στὴν Ἀγγλία ὁ Ντίκενς. Δαρβῖνος, ἕνας ἄλλος ἀπὸ τοὺς μεγάλους συγχρόνους τοῦ Λίνκολν. Ἡ ἀνθρωπότητα στὶς παραμονὲς μιᾶς νέας ἐποχῆς προόδου καὶ ἀναπτύξεως

Γυρίζοντας λοιπὸν στὴ Γαλλία ὁ Λαφαγέτ, ὕστερα ἀπ' τὶς γιορτὲς τῆς Ἀμερικανικῆς ἀνεξαρτησίας, ἤξερε πὼς θάβρισκε τὴν κατάσταση χειρότερη ἀπ' ὅ,τι τὴν ἄφησε. Ὁ Λουδοβῖκος ΙΗ' εἶχε πεθάνει κι' ὁ ἀδελφός του Κάρολος Ι' ἦταν τώρα βασιλιᾶς. Ἀπολυταρχικὸς ἡγεμόνας ὁ Κάρολος, πίστευε ὅτι ἡ βασιλικὴ ἐξουσία εἶναι δοσμένη ἀπ' τὸ Θεὸ καὶ δὲν ἔχει περιορισμούς. Ὁ Κάρολος γύρευε νὰ φέρη τὴν ἱστορία πενήντα χρόνια πίσω καὶ νὰ ξαναζωντανέψη συστήματα ποὺ εἶχαν πιὰ πεθάνει. Ἀρχὴ ἔκανε ἀπ' τὴ στέψη του, ποὺ διέταξε νὰ γίνη μὲ τελετουργία ὅμοια ὅπως στὰ μεσαιωνικὰ χρόνια. Μὲ τέτοιες ἰδέες ἦταν φυσικὸ ὁ γαλλικὸς λαὸς νὰ ὑποφέρη. Ἀλλὰ καὶ στὴν Ἀγγλία ἡ κατάσταση δὲν ἦταν καλή. Ἐκεῖ μάλιστα ἴσως νὰ ἦταν καὶ χειρότερη.

Ὁ βασιλιᾶς Γεώργιος Δ' ἦταν ἕνας σπάταλος κι' ἄχρηστος ἄνθρωπος. Ἕνας γεροπαραλυμένος βουτηγμένος στὰ χρέη. Ὅλη ὥρα ἡ κυβέρνηση φόρτωνε μὲ φόρους τοὺς ὑπηκόους, γιὰ νὰ πληρώνη τὰ ἔξοδα τῆς Αὐλῆς καὶ τὰ ἐπακόλουθα τῆς κακοδιοίκησης τοῦ τόπου.

Ἐν τούτοις ἡ Ἀγγλία δὲν ἦταν ἀπόλυτη μοναρχία. Μὰ οὔτε καὶ δημοκρατία. Ἡ κυβέρνηση βρισκόταν στὰ χέρια λίγων πλουτοκρατῶν ποὺ κάναν τὴ Βουλὴ ὅπως θέλαν καὶ κυβερνοῦσαν τὸν τόπο ἀνάλογα μὲ τὸ συμφέρον τους.

Τὸ κόμμα τῶν Συντηρητικῶν εἶχε φοβηθεῖ ἀπ' τὶς ἐπαναστάσεις κι' ἀπ' τὰ τρομερὰ παραδείγματα τῆς Γαλλίας καὶ δὲν ἤθελε ν' ἀκούση κουβέντα γιὰ προοδευτικὲς μεταρρυθμίσεις, λαϊκὰ δικαιώματα κι' ἐλευθερίες. Γι' αὐτό, ἐμπόδιζε κάθε ἀλλαγὴ στὸ σύστημα τῆς χώρας.

Τὸ ἀγγλικὸ σύστημα ἦτανε ὀλιγαρχικό. Στὴν κορυφή, μιὰ κυβέρνηση μεγαλοκτηματιῶν κι' ἀριστοκρατῶν, καὶ κάτω ἀπ' αὐτούς, τὰ 9)10 τοῦ ἔθνους.

Δικηγόροι, γιατροί, διανοούμενοι καὶ μικρέμποροι, ὁλάκερη ἡ μεσαία τάξη δὲν εἶχε δικαίωμα νὰ ψηφίζη. Φαντάζεται ὁ καθένας πῶς ζοῦσαν οἱ ἐργάτες κι' οἱ χωρικοί! Τὰ ἐργατάκια δούλευαν 12 ὧρες τὴ μέρα. Μὲ τὸ παραμικρὸ ρίχναν τοὺς ἀνθρώπους στὴ φυλακὴ καὶ πολλὲς φορὲς κρεμάστηκε φτωχὸς φαμελίτης γιατὶ εἶχε κλέψει ἕνα ψωμί.

Ὕστερα ἀπὸ τοὺς πολέμους μὲ τὸν Ναπολέοντα, ἡ ἀνεργία εἶχε αὐξήσει πολὺ ἀλλὰ περισσότερο κι' ἀπ' τὴν ἀνεργία εἶχαν αὐξήσει οἱ φόροι.

Ὁ δημοσιογράφος Κόμπετ, θαρραλέος λαϊκὸς ἡγέτης, φώναζε στὸν κόσμο: «Ἂν θέλετε νὰ καλυτερέψετε τὴ ζωή σας, ζητῆστε ψῆφο».

Τὸ δικαίωμα τῆς ψήφου ὅμως δὲν θὰ τὄδινε εὔκολα ἡ Βουλὴ τῶν Λόρδων σὲ εὐρύτερη μερίδα τῆς Κοινωνίας, οὔτε κι' ἡ Βουλὴ τῶν Κοινοτήτων, ὅπου οἱ ἐκλογὲς γινόντουσαν μ' ἕνα παράδοξο κι' ἀναχρονιστικὸ σύστημα.

Τὸ κόμμα τῶν Φιλελευθέρων δὲν συμφωνοῦσε μ' αὐτὰ ὅλα κι' αἰσθανόταν τὴν ἀνάγκη γιὰ μεγάλες μεταρρυθμίσεις. Ἀλλὰ ἦταν πολλὰ χρόνια μακρυὰ ἀπ' τὴν ἐξουσία, ποὺ κρατοῦσαν γερὰ στὰ χέρια τους οἱ Συντηρητικοί.

Ἡ ζωὴ ὅμως εἶναι ἐξέλιξη καὶ πρόοδος. Αὐτὸς εἶναι ὁ νόμος της. Ἡ ὥρα τῆς ἀλλαγῆς πλησίαζε.

«Ἡ μεγάλη ὑπόθεση τῆς ἀνθρωπότητας προχωρεῖ», ἔγραφε ὁ Ἴρβιγκ, ὑπονοῶντας τὶς μεταρρυθμίσεις γιὰ τὴ δημοκρατία καὶ τὴν πρόοδο. «Τί μεγάλες ὧρες γιὰ νὰ τὶς ζήση κανείς!».

⁂

Στὶς 24 τοῦ Μάη τοῦ 1819 γεννιόταν ἕνα κοριτσάκι ποὺ θὰ βασίλευε στὴν πιὸ ἔνδοξη περίοδο τῆς Βρεταννικῆς ἱστορίας. Ἡ Βικτωρία — ἔτσι λέγαν τὴν πριγκιποπούλα — σὰν μεγάλωσε λιγάκι, ἔδειξε πὼς εἶχε γερὸ μυαλὸ καὶ θὰ ἦταν ἄξια γιὰ πολλά. Τότε ὅμως ἀκόμη, ἀπὸ τὰ παλάτια της ποὺ ζοῦσε κλεισμένη, δὲν μπορροῦσε νὰ φαντασθῆ ὅτι τ' ἄλλα παιδάκια τῆς ἡλικίας της πεινοῦσαν καὶ κρύωναν, ὅτι δούλευαν μὲ τὸ ξύλο γιὰ ἕνα κομματάκι ψωμί, κι' ἀρρώσταιναν καὶ πέθαιναν ἀπ' τὶς κακουχίες καὶ τὰ μαρτύρια, γιατὶ κανένας νόμος δὲν προστάτευε τοὺς φτωχοὺς καὶ τοὺς μεροκαματιάρηδες.

Ἕνα ἀπ' αὐτὰ τὰ δυστυχισμένα παιδιὰ ἦταν κι' ὁ Κάρολος Ντίκενς, ποὺ ἔγραψε ἀργότερα ἀριστουργήματα γιατὶ εἶχε μεγάλο ταλέντο, ἀλλὰ καὶ γιατὶ ὁ ἴδιος εἶχε γνωρίσει στὴν πραγματικότητα ὅσα περιέγραψε μὲ τόσο ζωντανὲς εἰκόνες, κι' ὁ ἴδιος εἶχε περάσει χρόνια πολὺ σκληρῆς βιοπάλης. Ἕνα ἀπ' αὐτὰ τὰ ἔργα ἦτανε κι' ὁ «Δαυῒδ Κόππερφιλντ».

Τῆς ἴδιας γενιᾶς μὲ τὸν Λίνκολν ἦτανε κι' ὁ Ντίκενς, μόλις τρία χρόνια μικρότερος. Πολλὰ παιδιὰ αὐτῆς τῆς γενιᾶς γίνηκαν «διάσημοι ἄνδρες» καὶ δόξασαν τὸ καθένα τὴν πατρίδα του, ἄλλο στὴν πολιτικὴ σὰν τὸν Γλάδστων, ἄλλο στὰ γράμματα, σὰν τὸν Ντίκενς, κι' ἄλλο στὶς ἐπιστῆμες σὰν τὸν Δαρβῖνο.

Ὁ Δαρβῖνος εἶχε γεννηθεῖ τὸ 1809, δηλαδὴ ἀκριβῶς τὸν ἴδιο χρόνο μὲ τὸν Ἀβραὰμ Λίνκολν. Ἀπὸ τοὺς μεγάλους σοφοὺς τοῦ περασμένου αἰῶνα, ὁ Κάρολος Δαρβῖνος εἶχε ἀργήσει κομμάτι νὰ βρῆ τὸν δρόμο του. Ὅταν ἦταν μαθητής, οἱ δασκάλοι κάναν παράπονα στὸν πατέρα του γιατὶ παραμελοῦσε τὰ λατινικὰ καὶ τ' ἀρχαῖα ἑλληνικὰ γιὰ νὰ μαζεύη ἔντομα ἢ πεταλοῦδες, κοχύλια κι' ὀρυκτὰ διάφορα. Ὁ πατέρας του, ὕστερα ἀπὸ τὸ σχολειό, τὸν ἔστειλε νὰ σπουδάση γιατρός. Ἀλλὰ ὁ νεαρὸς Κάρολος παράτησε αὐτὸ τὸν κλάδο γιατὶ τὸν πείραζαν τὰ αἵματα. Στὸ τέλος, ὁ πατέρας του κατάφερε νὰ τὸν κάνη παπᾶ. Ὁ Δαρβῖνος μὲ μισὴ καρδιὰ σπούδαζε τὴ θεολογία, κι' ὅταν τοὔμενε καιρὸς ὅλο καὶ μελετοῦσε βοτανολογία καὶ βιολογία ὥσπου τὸν πρόσεξαν γι' αὐτὴ τὴν ἐξαιρετική του ἐπίδοση καὶ μιὰ μέρα, τὸ ἁρμόδιο ὑπουργεῖο τὸν ἔβαλε μέλος τῆς ἀποστολῆς ποὺ πήγαινε νὰ χαρτογραφήση τὶς ἀκτὲς τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς. Ἄλλο ποὺ δὲν ἤθελε κι' ὁ Δαρβῖνος!

(ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ)

στο ΤΖΑΚΙ

ΣΗΜΕΡΟΝ ΚΥΡΙΑΚΗΝ
Μὲ τὴν τραγουδίστρια τοῦ ἐλαφροῦ τραγουδιοῦ
ΓΙΑΣΜΙΝ
Τὴν ὀρχήστρα ΛΕΥΤΕΡΙΩΤΗ
Τὸν ντιζὲρ ΝΙΚΟ ΠΑΝΑΓΟΠΟΥΛΟ
Διεύθυνσις: ΕΥΑΓΓΕΛΑΤΟΣ καὶ Σία
Τηλέφωνα: 27—72 καὶ 67—72

ΓΥΡΙΣΤΕ ΤΟΝ ΔΙΑΚΟΠΤΗ
ΚΑΙ ΠΗΓΑΙΝΕΤΕ
ΣΤΙΣ ΔΟΥΛΕΙΕΣ ΣΑΣ!

Θὰ γεμίση μόνο του νερό,
θὰ τὸ ζεστάνη,
θὰ πλύνη 5 κιλὰ ροῦχα,
θὰ τὰ ξεβγάλη 5 φορές,
θὰ τὰ στίψη καὶ
θὰ σταματήση μόνο του.

ΝΑ ΤΙ ΚΑΝΕΙ
τὸ ΥΠΕΡΑΥΤΟΜΑΤΟ
ΗΛΕΚΤΡΙΚΟ
ΠΛΥΝΤΗΡΙΟ

INDESIT

Ἡ τιμή του; καταπληκτική! δρχ. 11.300 μὲ
ΜΕΓΑΛΕΣ ΕΥΚΟΛΙΕΣ ΠΛΗΡΩΜΗΣ!
Μεγάλη χωρητικότης • ἐλαχίστη κατανάλωσις ρεύματος • τεραστία ἀπόδοσις.

ΑΝΔΡΕΑΣ ΚΟΥΚΟΣ
ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ 13, ΤΗΛ. 35-06
(ΠΑΡΑΠΛΕΥΡΩΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ)

ΧΡΗΣΤΟΣ ΑΘ. ΚΕΚΚΑΣ

ΙΑΤΡΟΣ ΕΙΔΙΚΟΣ ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ
Τ. ΙΑΤΡΟΣ "ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΥ" ΑΘΗΝΩΝ

Μετέφερε τὸ ἰατρεῖον του ΡΑΔΙΝΟΥ 16 καὶ ΜΑΙΖΩΝΟΣ γωνία 1ος ὄροφος Πολυκατοικίας Καίσαρη, ἔναντι Καθολικῆς Ἐκκλησίας. Τηλέφ. 24 — 22

Τὸ θεῖον κήρυγμα

● ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛΙΔΟΣ

λουθοῦν καὶ ἰσχυρίζωνται, ὅτι ἡ θρησκεία εἶναι μόνον διὰ τοὺς ἀμορφώτους καὶ ἀγραμμάτους, ἀγνοοῦντες ὅτι καὶ σήμερον ὅπως καὶ εἰς τὸ παρελθὸν οἱ πλεῖστοι τῶν μεγάλων ἐπιστημόνων εἶναι θρησκευτικαὶ προσωπικότητες.

Ἀλλὰ τὸ θέλεις ὑγιὴς γενέσθαι ἀπευθύνει σήμερον ὁ Κύριος καὶ πρὸς τοὺς παραλύτους τῆς καρδίας, τοὺς ἠθικὰ παραλύτους. Πρὸς αὐτοὺς ποὺ ἀνεζήτησαν τὴν χαρὰν καὶ τὴν ἀγάπην στὴν ὕλη καὶ ἀπήλαυσαν τέλος τὸν πόνον καὶ τὴν θλῖψιν. Πρὸς αὐτοὺς ποὺ ἄφησαν τὴν καρδιά τους νὰ τὴν ἐξουσιάση τὸ χρῆμα καὶ ἡ δόξα γιὰ νὰ τοὺς μείνη στὸ τέλος ἡ περιφρόνησι καὶ ἡ ἀπογοήτευσι. Πρὸς αὐτοὺς ποὺ ἄφισαν τὸ μῖσος καὶ τὰ πάθη νὰ κυριαρχήσουν στὴ ζωή τους καὶ ἀπεμάκρυναν ἐξ ὁλοκλήρου τὴν καλωσύνη ἀπὸ μέσα τους. Καὶ τέλος τὴν ἐρώτησι αὐτὴ ἀπευθύνει ὁ Κύριος πρὸς τοὺς χειροτέρους ἐξ ὅλων, πρὸς τοὺς παραλυτικοὺς τῆς θελήσεως. Πρὸς τοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς ποὺ ἔσβησε στὴν ψυχή τους ὁ πόθος διὰ τὸ ἀγαθόν. Πρὸς αὐτοὺς ποὺ ἡ θέλησί τους ἐπῆρε τὸν δρόμο τῆς ἁμαρτίας καὶ τῶν παθῶν ἀνεπανόρθωτα. Πρὸς τοὺς δυστυχισμένους αὐτοὺς ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι δὲν ἠμποροῦν νὰ θελήσουν κανένα ἔργον καὶ καμμία προσπάθεια, ποὺ θὰ τοὺς ἑνώση μὲ τὸν Θεὸν καὶ τὴν κοινωνίαν.

Πρὸς ὅλους αὐτοὺς ἔρχεται σήμερον ὁ Θεῖος Θεραπευτὴς καὶ ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστὸς νὰ χαρίση τὴν θεραπείαν καὶ τὴν λύτρωσιν, ἀρκεῖ νὰ τὸ θελήσουν καὶ τὸν δεχθοῦν μέσα των ὡς Θεραπευτήν των καὶ Σωτῆρα των.

Ἀγαπητοί,

Καὶ ἡμεῖς σήμερον ἄλλος λίγο καὶ ἄλλος περισσότερον ἀνήκομεν εἰς μίαν κατηγορίαν ἀπὸ τοὺς ἀνωτέρω παραλυτικούς. Βέβαια εἶναι θλιβερὴ ἡ διαπίστωσι αὐτή. Ἀλλ' εἶναι ἐξ ἴσου παρήγορον τὸ γεγονὸς ὅτι καὶ σήμερον ὁ Κύριος μᾶς ἐπισκέπτεται καὶ πάλιν διὰ πολλῶν τρόπων καὶ μᾶς ἐρωτᾶ: «θέλεις ὑγιὴς γενέσθαι;». Μᾶς ἐρωτᾶ διὰ τοῦ θείου κηρύγματος, μᾶς ἐρωτᾶ διὰ τῶν μυστηρίων τῆς Ἐκκλησίας, διὰ τοῦ θρησκευτικοῦ ἐντύπου καὶ τόσων ἄλλων μέσων.

Ἐὰν λοιπὸν τὸν πλησιάσουμε καὶ ἀποδεχθοῦμε τὸ θεῖον Του Νόμον στὴν ζωὴ μας καὶ μάλιστα διὰ τῆς εἰλικρινοῦς μετανοίας καὶ ἐξομολογήσεώς μας, νὰ εἴμεθα βέβαιοι ὅτι θὰ λάβουμε τὴν θεραπείαν ἀπὸ οἱανδήποτε παραλυσίαν καὶ ἂν πάσχουμε εἴτε ἠθικὴν εἴτε πνευματικήν.

Λυτρωμένοι δὲ καὶ θεραπευμένοι ἀπὸ τὴν θεία Του χάρι θὰ ὁμολογοῦμε καὶ ἡμεῖς αὐτὸ ποὺ ἔλεγε καὶ ὁ παραλυτικὸς τῆς σημερινῆς περικοπῆς: «Ἰησοῦς ἐστιν ὁ ποιήσας ἡμᾶς ὑγιεῖς».

ΙΩ. ΜΑΥΡΟΥΛΑΚΗΣ